

Hồi thứ năm mươi ba

Phùng Thúy Lam Đả Tử Thần Cái

Phùng Thúy Lam bỗng xen vào :

- Hắn muốn giết thư thư sao lại phải giăng lưới ghê gớm thế này ?

Tô Ngọc Quyên đáp :

- Dĩ nhiên việc gì cũng phải có nguyên nhân. Hắn là bang chúa Cái Bang thì nhất cử nhất động đều được đệ tử toàn bang theo dõi. Hắn muốn giết một vị phu nhân như ta phải có lý do đầy đủ mới khởi mất uy tín.

Mụ thở hồng hộc mấy tiếng rồi tiếp :

- Hắn đã có bản tính tàn ác lại thêm vào thủ đoạn thâm độc. Còn ta bất giác mang tiếng là phụ nhân dâm đảng.

Đột nhiên mụ xúc động phi thường, lớn tiếng la :

- Lục Minh Vũ ! Bữa nay tuy ta chết về tay người . Nhưng người đừng tưởng lấy được thanh Tru tiên kiếm kia về. Ha ha...

Mụ thổ ra một búng máu tươi.

Tuy nhiên mụ vẫn không ngăn nổi mối phẫn kích trong lòng, hết sức la lên :

- Ai cũng có thể thóa mạ Tô Ngọc Quyên này là kẻ dâm đảng đê hèn nhưng chỉ có mình Lục Minh Vũ nhà người là không đáng. Người không đáng...

Mụ lại phun máu tươi ra. Người mụ lão đảo coi chừng sắp té.

Mọi người trong trường ai cũng kinh hãi, chỉ có Lục Minh Vũ vẫn thản nhiên. Cặp mắt hắn lấp loáng oai nghiêm đầy sát khí, lạnh lùng hỏi :

- Tô, Tần nhị vị trưởng lão ! Các vị còn do dự gì nữa ! Phải chăng muốn chờ bản tòa thân hành động thủ.

Hai tên trưởng lão Tô Tần đột nhiên tỉnh táo lại kính cẩn chấp tay nói :

- Xin tuân lệnh !

Hai vị trưởng lão xoay mình toan nhảy xổ tới.

Lúc này Phùng Thúy Lam tay sờ vào chuôi kiếm. A Liệt cũng muốn nhảy ra. Hai cặp mắt cơ hồ tóc lửa.

Trong bóng tối đột nhiên có tiếng quát :

- Dừng tay!

Tiếp theo tiếng bước chân trầm trọng vọng lên. Một người từ từ tiến vào trường. Tiếng bước chân thình thịch phối hợp với tư thức trầm trọng thành một khí thế kiên cường tựa hồ không ai ngăn cản được.

Hai vị trưởng lão cũng hơi ngạc nhiên, bất giác lùi một bước. Người kia tiến lại thì hai lão lùi thêm một bước, hai bước...

Mọi người sợ uy thế không dám thở mạnh. Sau đó người đó dừng bước lại bên mình Tô Ngọc Quyên, xoay tay ôm lấy mục khi người mục sắp té xuống.

A Liệt đã nhận ra người này, chàng la thăm trong bụng :

- Cao Thanh Vân!

Lòng chàng kích động suýt nữa bật tiếng hô hoán.

Người đó xuất hiện cấp lấy Tô Ngọc Quyên rồi thì ai cũng cho là trừ phi Lục Minh Vũ giết người đó trước, không thì chẳng có cách nào hạ sát Tô Ngọc Quyên được.

Tô trưởng lão lớn tiếng quát hỏi :

- Các hạ là ai?

Tần trưởng lão trấn tĩnh tâm thần nói theo :

- Các hạ đã to gan dám nhúng tay vào việc của Cái Bang thì tất nhiên không phải hạng vô danh.

Cao Thanh Vân không nhìn gì đến bọn này. Cặp mắt sắc bén của gã từ lúc mới đến chỉ chăm chú nhìn Lục Minh Vũ. Gã lạnh lùng hỏi:

- Sao Lục bang chúa đã nói ra lời còn phản tại ?

Lục Minh Vũ tức giận hỏi lại :

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nếu Lục bang chúa tiếc một vạn lạng bạc thì tại hạ dừng tay cũng không sao.

Lục Minh Vũ đưa mắt nhìn Tô Ngọc Quyên rồi gật đầu nói :

- Con đàn bà này thuộc về các hạ cũng được.

Cao Thanh Vân xoay mình cấp Tô Ngọc Quyên bước đi. Tiếng bước chân trầm trọng bật lên thanh âm làm chấn động tâm thần mọi người đứng đó. Chỉ trong khoảnh khắc không thấy bóng gã đâu nữa. Tiếng bước chân cũng im bật.

Hai tên trưởng lão đều xoay mình lại. Lão hóa tử tóc bạc, mắt lộ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Bang chúa! Người đó là ai? Ty tào có nên theo dõi không?

Lục Minh Vũ lắc đầu đáp:

- Không cần.

Lão hóa tử tóc bạc không dám nói gì nữa lẳng lặng rút lui.

Lục Minh Vũ lại đưa mắt nhìn Phùng Thủy Lam đứng ở dưới chân tường. Nàng lên tiếng trước:

- Lục Bang Chúa! Phải chăng bây giờ đến lượt chúng ta?

Lục Minh Vũ gật đầu đáp:

Tại hạ tán thưởng gan dạ của cô nương.

Phùng Thúy Lam lộ vẻ nghi ngờ ra khóe mắt hỏi:

- Trước khi động thủ, tiện thiếp có hai điểm nghi vấn muốn thỉnh giáo bang chúa được chăng?

Lục Minh Vũ đáp:

- Cô nương thử nói nghe.

Phùng Thúy Lam hỏi:

- Tại sao Lục Bang chúa lại biết Tô Ngọc Quyên ẩn mình trên tiểu lâu?

Lục Minh Vũ cười đáp:

- Vấn đề cô nương hỏi rất thiển cận.

Phùng Thúy Lam chau mày lạnh lùng không nói gì nữa.

Lục Minh Vũ lại nói tiếp:

- Lục mỗ tuy chẳng có ba đầu sáu tay nhưng làm chủ một bang thì đừng nói đối phó với một người cô thân như cô nương mà bất cứ với một vị chưởng môn nào trong chín phái lớn hiện nay, Lục mỗ cũng dám quyết một trận tử chiến...

Hắn ngừng tạt một chút rồi lạnh lùng tiếp:

- Thế mà cô nương không lộ vẻ gì sợ hãi. Dù cho cô đã gác hẳn sự sinh tử ra ngoài cũng không thể thế được. Nguyên một điểm này cũng đủ trả lời câu hỏi của cô nương.

Phùng Thúy Lam chau mày hỏi:

- Nhưng cái đó chưa thuyết minh được tại sao Tô Ngọc Quyên ở chỗ này?

Lục Minh Vũ đáp:

- Tại hạ biết rằng cô nương đã khổ tâm rèn luyện võ công để đối phó với

kiếm pháp của tại hạ. Cô nương chỉ có mối sợ duy nhất là tại hạ dùng Tru tiên kiếm để đối phó với cô. Trong tay tại hạ mà không có thanh kiếm này, cô cho là một cơ hội có thể quyết đấu được. Vì thế mà cô đứng sững không sợ hãi gì. Thanh Tru tiên kiếm là Tô Ngọc Quyên cất dấu đã lâu năm. Dĩ nhiên thị đã nói chuyện này cho cô hay, nên cô càng yên tâm, chuẩn bị xử dụng bí luyện kiếm pháp để quyết chiến với tại hạ. Cứ trông vẻ mặt cô cũng hiểu ngay rằng vì lý do Tô Ngọc Quyên ở gần đâu đây.

Những lý do Lục Minh Vũ suy luận nói ra hàng tràng, nhưng nó bất quá chỉ là một câu chuyện ngắn ngủi trong nháy mắt.

Đùng Thúy Lam cúi đầu ngẫm nghĩ, nàng thấy Lục Minh Vũ là tay mưu trí hơn đời thì trong lòng không khỏi khâm phục.

Lục Minh Vũ lại mỉm cười nói :

- Nếu cô chỉ trông vào mấy chiêu kiếm pháp mà muốn tranh hơn thua với Lục mỗ thì e rằng cô nương không biết tự lượng.

Đùng Thúy Lam tức giận nói :

- Lục bang chúa là người soi xét tởm, quả không hổ làm chúa tể một bang. Có điều bang chúa tự đề cao mình thái quá thì khó lòng tránh khỏi lầm lỡ. Tưởng bang chúa nên chín chắn hơn một chút là hay.

Lục Minh Vũ lại hỏi :

- Cô nương còn vấn đề gì nữa không?

Đùng Thúy Lam đáp :

- Vấn đề này chắc bang chúa khó lòng giải đáp. Xin hỏi người áo đen vừa rồi là ai ? Tại sao Lục bang chúa lại để y cướp Tô Ngọc Quyên đem đi ?

Lục Minh Vũ không muốn bàn về việc này, song hiện tình không trả lời không được. Hắn đáp :

- Người đó họ Cao tên gọi Thanh Vân. Cô nương đã nghe ai nói tới bao giờ chưa?

Mọi người đều giật mình kinh hãi, vì họ đều nghe danh Bạch Nhật thích khách Cao Thanh Vân từ lâu rồi.

Đùng Thúy Lam nói :

- Người này là Bạch Nhật thích khách thì thật không ngờ. Té ra chẳng những y hành thích ban ngày mà cả ban đêm cũng không được rảnh. Lục bang chúa có một tay viện thủ như vậy, trách nào chẳng coi ai vào đâu.

Lục Minh Vũ lạnh lùng đáp :

- Cao Thanh Vân đã chịu lời ủy thác của ai là quyết giữ lời hứa. Tô Ngọc Quyên để y xử lý là đúng lắm.

Phùng Thúy Lam cười lạt hỏi :

- Người ủy thác cho gã phải chăng là Lục bang chúa?

Lục Minh Vũ đáp .

- Phải rồi!

Hắn nhìn Phùng Thúy Lam bằng cặp mắt sắc bén, lạnh lùng hỏi :

- Cô nương còn vấn đề gì nữa không?

Phùng Thúy Lam lắc đầu đáp :

- Hết rồi.

Nàng vươn tay rút trường kiếm ra.

Lục Minh Vũ đưa mắt nhìn Tô trưởng lão ở mé tả. Tô trưởng lão lập tức tiến ra, đồng dục nói :

- Vãn vẹn một cô gái, việc gì đến bang chúa phải động thủ !

Lục Minh Vũ gạt đầu đáp :

- Tô trưởng lão ra tay là hay lắm rồi ! Có điều cô nương đây tuy còn nhỏ tuổi song võ công không phải tầm thường, nhất là Ma Nữ kiếm pháp của cô lại càng lợi hại, chứ không phải như Tô Ngọc Quyên đâu.

Tô trưởng lão đáp :

- Xin bang chúa cứ yên lòng.

Lục Minh Vũ lùi lại hai bước đứng ra ngoài.

Tô trưởng lão tiến về phía Phùng Thúy Lam còn cách chừng 6,7 thước thì dừng lại.

Phùng Thúy Lam đảo cặp mắt sắc như nước chằm chú nhìn đối phương, lạnh lùng hỏi :

- Tên họ các hạ là gì ?

Tô trưởng lão đáp :

- Lão phu là Tô Tử Kiến. Người ta kêu bằng Bạch Phát Thần Cái chắc cô nương cũng nghe nói rồi.

Phùng Thúy Lam nghĩ thầm trong bụng :

- Hóa ra lão này là Bạch Phát Thần Cái. Ta đã nghe nói từ lâu lão là một người trong Lục Đại Kim Cương của Cái Bang. Võ công lão rất ghê gớm ! Ta phải cẩn thận mới được.

Cặp mắt bộc lộ sát khí, nàng lạnh lùng đáp :

- Hay lắm ! Ta hãy bắt Bạch phát Thần Cái trước để tế kiếm.

Bầu không khí trong trường biến thành khẩn trương.

Lục Minh Vũ đứng ngoài, khước miệng thỉnh thoảng lại lộ ra một nụ cười lạt không hiểu trong óc hẳn nghĩ gì.

Bạch Phát Thần Cái cất chân nhẹ nhàng tiến lên một bước. Thanh gươm trủy thủ lão đã cầm tay. Cặp mắt lấp lánh đảo sừng sục nhằm chỗ hờ đối phương đề hạ thủ.

Phùng Thúy Lam vung trường kiếm lên chú ý nhìn động tác của đối phương, nàng cũng ung dung chứ không nóng nảy.

Tô Tử Kiến lại khoa chân tiến bước theo bộ vị trung cung. Đó là triệu chứng sắp ra tay. Quả nhiên lão xoay bước chân, hai tay cầm hai thanh trủy thủ một trên một dưới nhằm đâm vào ngực và bụng Phùng Thúy Lam.

Đối với phụ nữ nhất là một vị cô nương thì khi động thủ ra chiêu, kỵ nhất là trước ngực, vì đó là nơi phát dục. Dù không có sách vở nào ấn định, nhưng người võ lâm đã thành tập quán coi là một nguyên tắc cần tuân giữ.

Bạch Phát Thần Cái vừa ra tay, Phùng Thúy Lam đã không nén được cơn giận lớn tiếng quát :

- Thật là một tên cuồng đồ !

Nàng vung kiếm lên gạt phát ra một luồng bạch quang. Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Khí giới chạm nhau rùng rợn ! Hai người hợp rồi lại phân.

Tô Tử Kiến háng dặng một tiếng tiến vào lần thứ hai. Khí giới trong tay lão phóng ra một chiêu cực kỳ tàn độc.

À Liệt đứng trong bóng tối thấy thế lo thay cho Phùng Thúy Lam. Khấp mình chàng toát mồ hôi lạnh ngắt. Nhưng Phùng Thúy Lam trong bụng đã sẵn thành kiến nên nàng vẫn không hoang mang.

Nàng quát lên một tiếng rồi tẩm thân lả lướt lật ngửa về phía sau tựa hồ muốn gián xuống đất. Bỗng nàng xoay mình một cái. Thanh trường kiếm của nàng thi triển tuyệt chiêu "Nộ kiếm cuồng hoa" mà nàng đã dày công rèn luyện. Kiếm quang lấp lánh loé ra một bông kiếm hoa. Trong vầng kiếm hoa biến ảo thành vô số mũi kiếm nhằm đâm tới ngũ quan trên mặt Tô Tử Kiến.

Tô Tử Kiến giật mình kinh hãi vì trong bài học về binh khí đã nói "dài một tấc, mạnh một phần. Ngắn một tấc là nguy hiểm hơn một bậc". Đôi trủy thủ hình rắn của lão chỉ phát huy được khi nào đánh xáp lá cà với địch nhân. Bây giờ Phùng Thúy Lam chuyển động thân

hình qua mé tả đối phương. Nàng huy động trường kiếm uy hiếp lão ở ngoài ba thước.

Chiêu kiếm này của Phùng Thúy Lam làm cho Tô Tử Kiến kinh hồn vì lão mới thấy đây là lần đầu. Lão không biết kiếm thức phát ra từ phương nào. Lão hoang mang vội sử bộ pháp Đảo thái liên chi lùi lại.

Kiếm quang lấp loáng phát ra một tiếng véo rất khẽ. Trên không bóng trắng tỏa ra như muôn ngàn sợi tơ bạc bay xuống.

Tô trưởng lão đảo mắt nhìn ra thấy mớ tóc dài trên đầu mình đã bị đối phương hót mất. Chỉ còn cách mấy phân là cái mạng già khó nổi bảo toàn. Lão khiếp vía không biết đến thế nào mà kể.

Lục Minh Vũ thấy thế vội lớn tiếng hô :

- Tô trưởng lão tuổi đã già rồi. Lùi lại đi để bản tòa đối phó với thị.

Tô Tử Kiến lắc đầu đáp :

- Chưa phân sống mái, bang chúa bắt tất phải bòn chòn.

Lão chí đầu ngón chân xuống nhảy vọt lại.

Vị trưởng lão Cái bang mang ngoại hiệu Bạch Phát Thần Cái quả nhiên thân pháp không phải tầm thường. Lúc lão vọt người lên không thì chân tay và mình lão co lại một rúm như đứa con nít ba thước, tức là nó ngăn chửn ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Đột nhiên lão ruỗi hai chân nhằm đá vào vai Phùng Thúy Lam.

Còn tay lão cầm đôi trủy thủ một trên một dưới chụp xuống. Toàn thân Phùng Thúy Lam tựa hồ bị đặt vào trong lồng của cặp khí giới kia. Nếu nó đụng vào người là nhất định nàng phải chết.

À Liệt đứng trong góc tường ngó thấy tâm thần chấn động, xuýt bật tiếng la. Chàng có muốn nhảy xổ lại cứu cũng chậm mắt rồi:

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, À Liệt sợ quá không dám nhìn nữa.

Chàng chưa kịp nhắm mắt lại thì Phùng Thúy Lam đã ra tay chống chọi. Cả người lẫn kiếm bay vọt lên nghinh tiếp Tô trưởng lão. Một làn kiếm quang lóa mắt lơ lửng trên không đụng vào đối phương.

Phùng Thúy Lam đã thi triển môn võ bí truyền "Trảm hồn thất kiếm" chuyên môn để đối phó với Cái Bang.

Bỗng nghe khí giới chạm nhau bật tiếng "choang" rùng rợn. Tiếp theo Tô trưởng lão rên lên một tràng. Bóng người phân ra rồi rớt xuống.

Phùng Thúy Lam nhẹ nhàng như chim én hạ mình xuống một bên.

Tô trưởng lão hạ xuống sân loạng choạng như người say rượu, lảo đảo bước đi.

Bỗng thấy hai mắt lão lồi ra, hô hấp cấp bách. Bên cổ lão thủng một lỗ lớn bằng miệng chén. Máu tươi phun ra òng ộc.

Lão bước tới trước mặt Lục Minh Vũ mở miệng nói được một tiếng :

- Bang chúa !..

Rồi té huych xuống đất. Hai thanh trủy thủ vẫn nắm chặt trong tay nhưng đâm sâu xuống đất.

Trường đầu dàn dựa máu tanh coi rất khủng khiếp.

Tần trưởng lão chạy lại lật người Tô trưởng lão lên, miệng lắp bắp :

- Chết... rồi !

Hắn dương cặp mắt khiếp sợ ngửng đầu nhìn Lục Minh Vũ không thốt nên lời.

Lục Minh Vũ không lộ vẻ gì, tiến lại mấy bước cúi xuống dòm thấy Tô trưởng lão chết thật rồi liền lạnh lùng nói :

- Tô trưởng lão không nghe lời bản tòa khuyên can nên đi vào kết quả này.

Hắn quay lại nhìn Tần trưởng lão nói:

- Kêu người đem thi thể Tô trưởng lão kiếm nơi mai táng ở gần đây.

Phùng Thúy Lam giết được một tay cao thủ trứ danh của Cái Bang, lòng tự tin tăng lên rất nhiều. Nàng lớn tiếng khiêu chiến :

- Còn vị nào muốn tứ giáo xin mời ra đây.

Tần trưởng lão đưa mắt nhìn Lục Minh Vũ toan đánh bạo tiến ra.

Lục Minh Vũ giơ tay ngăn lại nói :

- Để bản tòa đối phó với y.

Hắn đứng đỉnh bước ra cười nhạt nói :

- Phùng cô nương ! Thảo nào cô dám dũng dạc khiêu chiến. Quả nhiên võ công cô không phải tầm thường. Tô trưởng lão khinh địch tự rước lấy bại vong. Bản tòa không phiền trách cô...

Phùng Thúy Lam chống trường kiếm ngắt lời :

- Qui bang thiếu gì nhân vật ! Mới chết một người đã đáng kể vào đâu ! Có điều thái độ của các hạ đối với Tô Tử Kiến như vậy thì hơi lạnh nhạt.

Lục Minh Vũ gật đầu đáp .

- Có nương nói đúng. Cái chết của Tô trưởng lão một phần vì bản lãnh kém cỏi, còn

một phần do chỗ an bài của bản tòa.

Phùng Thúy Lam ngạc nhiên:

- Tiểu nữ không hiểu chỗ dụng ý của các hạ.

Lục Minh Vũ bật lên tiếng cười nhạt, mắt chiếu ra những tia lạnh lẽo đáp :

- Cô nương không hiểu thì bản tòa có thể nói cho hay : Tô trưởng lão ở Cái Bang tính nết cương cường lại tự phụ quá đỗi. Có khi y dám bán cả bản tòa. Vì thế mà bản tòa mượn tay cô nương trừ khử mối lo tâm phúc đó đi . Cô đã hiểu ý bản tòa chưa ?

A Liệt nghe hẳn nói vậy thì không khỏi run lên nghĩ thầm :

- Thằng cha Lục Minh Vũ này quả nhiên lợi hại!

Rồi chàng đối với hẳn thêm phần chán ghét. Nhưng về phương diện khác thì Lục Minh Vũ mưu kế sâu xa, tâm cơ xảo quyết lại khiến cho chàng tâm phục. Chàng chăm chú nhìn ra chiến trường, lòng tự hỏi lòng :

- Không hiểu Phùng Thúy Lam có địch nổi Lục Minh Vũ chăng?

Chàng đã nhận thấy Lục Minh Vũ là tay nham hiểm trầm mặc thì không khỏi lo thay cho nàng đến mướt mồ hôi.

Giữa lúc ấy một bóng người di chuyển đến bên chàng không một tiếng động.

A Liệt đột nhiên nghiêng mình. Người kia cũng giật mình kinh hãi dừng bước lại.

Hai người bốn mắt nhìn nhau. A Liệt nhận ra người này chính là Bạch Nhật Thích khách Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân đảo mục quang sắc bèn qua mặt chàng một vòng rồi đưa ngón tay trở lên môi.

A Liệt hiểu ngay y ra hiệu cho mình đừng lên tiếng. Chẳng liền gật đầu để đáp lại.

Trước tình hình này dĩ nhiên hai người không nói chuyện gì với nhau. Nhất là cả hai cùng đang quan tâm đến cuộc đấu giữa Phùng Thúy Lam và Lục Minh Vũ.

Cao Thanh Vân và A Liệt đảo mắt nhìn ra không trường. Bỗng nghe Lục Minh Vũ cười nói :

- Lục mỗ bất tài. Đêm nay muốn lãnh giáo mấy cao chiêu của Phùng cô nương. Xin cô nương đừng khách khí, cứ trở hết công phu kiếm pháp xem có thể làm gì được Lục mỗ chăng?

Phùng Thúy Lam lạnh lùng đáp :

- Được lắm.

Nàng tấn công trước. Đột nhiên tiến ra mấy thước, nàng trở mũi kiếm chênh chếch vào đỉnh đầu Lục Minh Vũ và nhảy số lại.

Lục Minh Vũ liền ra tay nghênh địch. Hắn phát tay áo rộng thùng thình quét tới thanh kiếm của Phùng Thúy Lam.

Hai bên chưa đụng nhau đã phân khai.

A Liệt ít lâu nay qua lại giang hồ, tâm mắt đã rộng, không đến nỗi ngây ngô như trước. Lúc này chàng thấy hai bên động chủ phóng chiêu thứ nhất liền đoán là họ đang thăm dò thực lực đối phương. Còn những chiêu quyết đấu sẽ diễn ra sau.

Quả nhiên A Liệt đoán trúng. Bỗng thấy Lục Minh Vũ di chuyển thân hình như nước chảy mây trôi đến sau lưng Phùng Thúy Lam.

A Liệt khẽ la lên :

- Coi chừng !

Lại thấy Lục Minh Vũ xòe mười đầu ngón tay nhằm chụp xuống hai vai Phùng Thúy Lam. A Liệt tuy không hiểu rõ những chỗ biến hóa vi diệu về chiêu thức, nhưng chàng cũng biết nếu hai vai bị bóp trúng huyết thì người đau đớn không thể hiểu được.

Không biết tại sao lúc này chàng lại đưa mắt ngó lạ Cao Thanh Vân một cái nhưng thấy thần sắc đối phương chẳng mấy may biến đổi. Hắn để hết tinh thần vào cuộc đấu ngoài trường.

Mục quang của A Liệt lại di chuyển ngó ra trường đấu. Chàng không hiểu Phùng Thúy Lam đã dùng thân pháp gì tránh khỏi đòn tập kích của đối phương. Lúc này hai người đã khai diễn cuộc đấu.

Kiểm quang lấp loáng, quyền phong vi vút. Thật là một trường ác chiến.

Phùng Thúy Lam tuy tay cầm trường kiếm nhưng không chiếm được phần tiện nghi nào. Trái lại Lục Minh Vũ bóng người thấp thoáng huy động hai tay, lúc thành quyền lúc là chưởng nào điểm nào đánh biến hóa ly kỳ.

A Liệt lại liếc mắt nhìn Cao Thanh Vân thì thấy gã tùm tùm cười lạt, dường như đã thấy rõ cuộc thắng phụ và trong lòng đã có định kiến.

Bất thành linh thanh trường kiếm vọt lên không như sông Ngân Hà treo ngược rồi bay đi rớt xuống ngoài mấy trượng đánh "choang" một tiếng.

Phùng Thúy Lam la lên :

- Úi chao !

Nàng nhảy sang bên để tránh. Thanh trường kiếm trong tay nàng đã bị tay áo của đối

phương cuốn mắt.

Lục Minh Vũ buông tiếng cười rộ rồi nhảy xò tới.

Lúc này A Liệt không còn úy kỵ gì nữa. Chàng toan nhảy vọt ra thì đột nhiên cổ tay bị nắm chặt. Chàng đã bị Cao Thanh Vân giữ lại.

Cao Thanh Vân vẻ mặt rất trấn tĩnh khẽ nói :

- Không được loạn động.

A Liệt ngẩn người ra. Cao Thanh Vân lại nói:

Yên tâm! Y không chết đâu.

A Liệt vội ngó ra trường đấu thì lúc này Phùng Thúy Lam đang đưa hai tay không chiến đấu với Lục Minh Vũ. Nàng ra tay nhanh như điện chớp nhận chiêu nã huyết cực kỳ linh hoạt, A Liệt rất lấy làm bội phục, nhưng chàng chưa hết lo vì nàng gặp phải đối thủ quá lợi hại.

Trong trường hai người đã trao đổi mấy chục chiêu. Phùng Thúy Lam đầu tóc bơ phờ, thỉnh thoảng lại phát ho.

Ngon gió đêm thổi rì rào, tiết trời càng lạnh. Tần trưởng lão đứng bên lạng lẽ quan chiến, nét mặt lộ vẻ khẩn trương.

Đột nhiên Lục Minh Vũ nắm được cổ tay Phùng Thúy Lam, nhưng Phùng Thúy Lam xoay chuyển thân mình vung tay mặt đánh Lục Minh Vũ một chưởng.

Đáng tiếc là cường lực của nàng yếu quá, người Lục Minh Vũ chỉ hơi xiêu đi một chút. Chẳng những hấn không buông tay mà còn ra chiêu rất thần tốc đâm vào cạnh sườn mé hữu Phùng Thúy Lam.

Phùng Thúy Lam lảo đảo người đi rồi té xuống.

A Liệt kích động vô cùng, nhưng cổ tay chàng bị nắm chặt như đóng đai sắt. Không cần hỏi cũng biết Cao Thanh Vân kiên quyết ngăn cản không để chàng xông ra. Dầu óc chàng rộn lên rất nhiều nghi vấn :

- Gã này là người tốt hay người xấu ? Gã về phe với Lục Minh Vũ hay ngược lại? Có một điều chắc chắn là dường như gã không có ác ý với chàng. Nếu không thì gã đã hạ thủ trước rồi và nhất định chàng không thể trốn thoát.

Vietkiem.com